

Els guerrers de les illes Ginèsies

Antoni
Oliver

Col·lecció L'Elefant, número 8

Dibuixos
de Calo

Finalista del Premi de Narrativa Infantil Vicent Silvestre

LES GINÈSIES

La pujada a la muntanya no suposà gaire esforç per al jove foner, n'Ansó. Els records de la seva infantesa més tendra es reduïen a dos fets: la fona, que sempre havia portat a sobre, i les roques escarpades de la serra que dominava el seu poblat de Dellé.

Amb nou anys, ja era un candidat al petit exèrcit de foners d'aquelles illes occidentals i tots els capitostos de les diverses tribus que pasturaven les cabres pels cims havien sentit parlar del fill de Sató, el cap de totes les tribus. Era ràpid com un cabrit per enfilarse a les penyes, botava com una llebre i col·locava la pedra on la seva vista s'havia fixat. Però encara faltaven sis mesos per

arribar a l'edat adulta i poder assaltar els vaixells que s'atrevien a passar per la costa de les temudes Illes Ginèsies.

Es girà des de dalt del penya-segat i encoratjà els seus companys a fer un darrer esforç per arribar al Cim del Blau. No els recriminà la tardança, perquè cadascun d'ells tenia la seva habilitat, encara que aquesta no fos la d'escalar la muntanya.

En Butà era vigorós com ningú. Els seus braços semblaven les cames d'un home major i fort, però això, més que una habilitat, a vegades representava un defecte perquè no controlava la seva força i podia arribar a infligir un mal summament dolorós a aquell que li oferia la mà com a mostra d'amistat o a aquell que, agosaradament, s'atrevia a jugar amb ell a jocs on el contacte del cos era inevitable. De fet, una vegada, en Nadís, el més petit de la colla dels petits foners en sortí mal parat.

En Nadís era un nan de cal dimoni: quan estirava els peus per semblar una mica més alt, no arribava al melic dels companys. La seva mesura diminuta, no obstant això, l'havia convertit en un bergant d'enginy i virtuós amb les mans. Podia fer desaparèixer qualsevol objecte de poca grandària davant la mirada atenta de més de vint ulls (i això no vol dir deu persones perquè en aquell

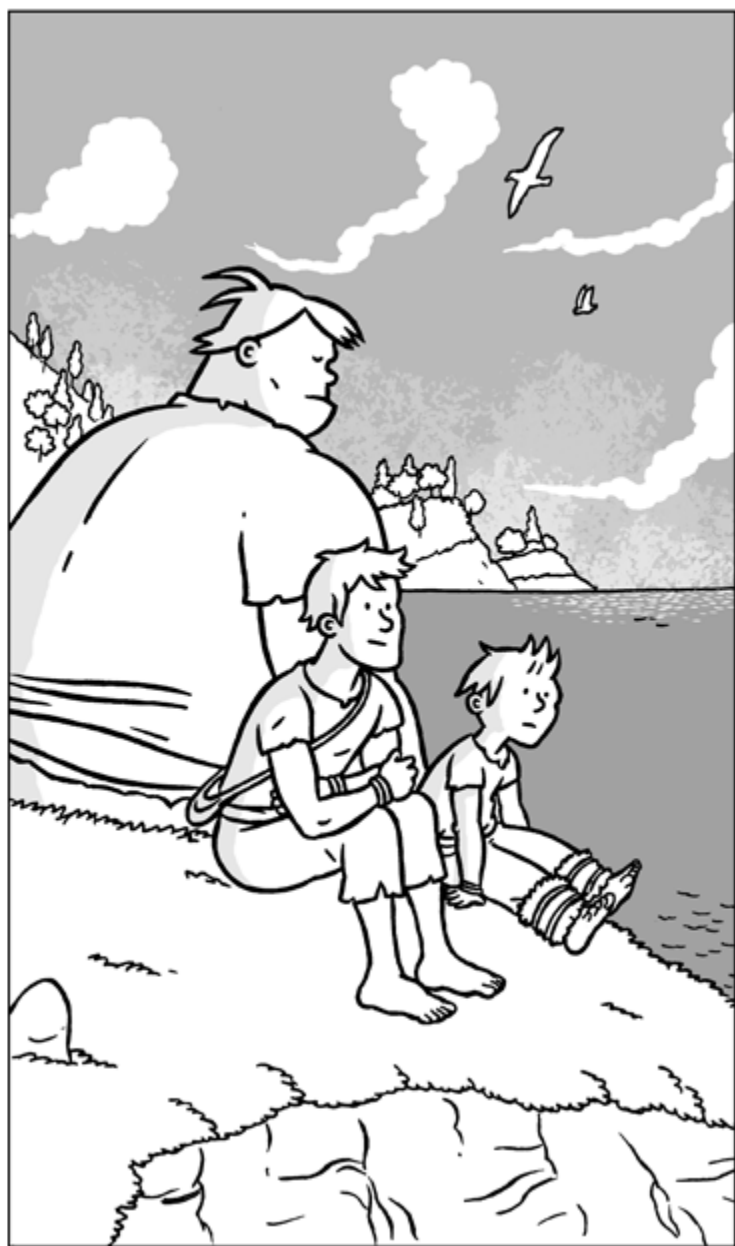
temps perdre un ull era d'allò més comú). Era simpàtic i fraternal. El fet és que sentia llàstima per en Butà, el forçut, perquè ningú no el volia com a company de jocs quan es tractava de formar parelles. Per aquest motiu, un bon dia decidí apropar-s'hi i fer-hi parella. El joc consistia a pujar a un pi pelat fins a la darrera branca, on hi havia una gran pinya. El primer d'agafar-la seria el campió, però hi havia una altra dificultat encara: el pi estava embetumat de greix fins a uns quinze pams d'alçària. Un company havia d'empènyer l'altre fins que pogués arribar a la part del tronc lliure del greix i així poder enfilarse fins a la pinya. Tots començaren a empel·lir el seu company per amunt i en Butà, que evidentment era qui empenyia, el va llançar amb tanta potència que el petit Nadís sortí enlairat com la pedra d'una fona i voltà el pi per sobre la copa per tornar a caure a terra. Tots s'espantaren quan veieren la caiguda espectacular del menut i aviat deixaren el joc per veure si el seu company seguia viu. Li faltà poc per passar a l'altre món i el cop al cap el deixà inconscient més de tres dies. Això sí, la pinya quedà reclosa entre els dits de la seva mà dreta i no l'amollà fins que despertà gràcies a les medicines de les herbes màgiques del vell més gran de les Ginèsies, en Tocafull.

•
•
•
•
•
•
•

Els tres amics es trobaven altre cop junts a dalt del cim i es posaren a riure. Era l'hora de berenar i tragueren el pa de dins la bossa de pell de cabrit. Tots, tal com manava la tradició, havien tombat el berenar de dalt d'una branca amb la fona i gaudi- en del paisatge. Cap a gregal, s'allargava una mar blava plena de misteris que duia a terres estranyes on, segons les llegendes, vivien éssers mig homes, mig animals. Cap a llebeig, s'observava la vall del poblat de casetes amb la teulada de fullada i bran- ques. El sol s'amagava cap a la fi del món, cap a un ponent desconegut i que mai ningú no havia visi- tat. Però aquell racó al cim era el seu lloc predilecte i allà parlaven de les aventures que aviat trobarien quan passessin a formar part dels soldats foners, a vegades contractats per forasters que coneixien les seves habilitats bèl·liques amb les pedres.

—Creus que algun dia navegarem cap a les ter- res misterioses que hi ha després del gran mar?
—demanava en Nadís mentre rosegava el bocí de pa com si fos un ratolí de camp.

—No ho sé. Poca gent s'aventura a anar cap a llevant. És més probable que anem cap a tramun- tana. Diuen que només hi ha dos dies de nave- gació i si ho fas durant l'estació bona de sol, les tempestes són petites —contestà n'Ansó.

—A mi, no em faria por anar cap a llevant! —cri-
dà el fort Butà amb una riallota.

—Però tu et mareges. No crec que poguessis
arribar a la Ginèsia mitjana, que només és a mitja
jornada!

El nan Nadís esclafí a riure quan sentí les pa-
raules de n'Ansó i s'enrotllà dins ell mateix com si
el déu de la picor l'hagués maleït en aquell mateix
moment.

En Butà s'aixecà malcarat i enfadat i aixecà la
gran maça que sempre l'acompanyava disposat
a pegar una gran batzacada sobre la penya on
eren asseguts, cosa que hauria pogut provocar un
greu accident, però n'Ansó els demanà atenció
a tots dos.

—Mireu allà! Què és allò que porta el vent?

—Però, no veieu que avui no bufa? —contestà
amb retòrica el menut.

—Mireu aquell núvol envoltat d'aus gegants!

Tots es giraren cap al núvol i sentiren por. No
era un núvol qualsevol perquè prenia la forma de
la cara d'una dona malvada amb uns ulls que ra-
javen llamps de color roig. Les aus cridaven com
si fossin lleons i mostraven el barram amb uns
claus punxeguts, grocs i bruts mentre volaven tot
fent voltes a la cara de la dona. El núvol es diri-

gia cap a ells i els joves foners intentaren armar la seva fona per llençar els projectils de pedra si arribava el moment, però no pogueren moure's perquè una força tenebrosa i desconeguda els havia immobilitzat.

El núvol sinistre passà per sobre dels tres amics i un llamp del color de la sang els ferí de ple. Tots tres caigueren rodons sobre la pedra i perderen el món de vista.

Al cap de dotze hores, quan l'alba rompia des de la fi del mar misteriós, n'Ansó es despertà. Li costava prou feines moure els seus membres però de mica en mica, es desensonyà i pogué aixecar-se i obrir els ulls.

Un so tronador l'alarmà. Semblava que venia de dins la muntanya o que la muntanya mateixa es queixava d'algun mal molt intens. Però no havia estat la muntanya.

El robust Butà estava assegut amb els peus penjats sobre la penya i parlava tot sol. Estava molt enutjat perquè feia més de dotze hores que no havia omplert el seu estómac i aquest es queixava més fort que un ase caparrut que no vol anar ni cap avant ni cap enrere. N'Ansó es tranquil·litzà quan veié que el so tronador provenia de la gran panxa d'en Butà.

En Nadís dormia profundament i per les carusses d'angúnia que posava, n'Ansó suposà que tenia algun malson. Li pegà una puntada de peu i el deixondí.

–Què recordeu? –demanà aviat n'Ansó.

–No ho sé. No puc pensar quan tinc tanta gana! –crijà malcarat en Butà.

–Ocells tenebrosos! Crec que he tingut un malson –contestà el petit.

–No es tracta d'un malson. Ahir érem aquí i parlàvem de les nostres futures aventures. Ho recordeu? Un estrany núvol amb cara de dona maliciosa ens atacà i ens deixà adormits amb un raig roig.

–Sí! Ara ho recordo bé!

–Hem d'anar al poblat ara mateix. Tot això em fa mala espina! Anem! –crijà n'Ansó.

N'Ansó corregué com mai i agafà molt d'avantatge als seus dos companys. Amb menys d'una hora arribà al camí que el portava a Dellé. Estava cansat i el cap li pesava, potser pel llamp rebut, però no afluxà la seva marxa i aviat entrà al poblat.

Semblava desert. Ningú no era a fora però sentí plors de nens molt petits i corregué cap a la casa d'on sortien els planys.

Quan obrí la porta, veié que els marrecs estaven aterrats. Es tractava dels petits de la tribu. El major només tenia cinc anys i estava blanc com l'escuma de les onades de tramuntana.

–Què ha passat? On són els majors? –demanà inquiet n'Ansó, però el nen de cinc anys no respongué. La por l'havia fet emmudir.

Al cap de deu minuts arribaren en Butà i en Nadís i també feren les mateixes preguntes al nen de cinc anys.

Aquesta vegada, el nen aixecà el dit assenyaldor per mostrar-los unes columnes enigmàtiques que eren al mig de la casa i digué:

–Pare i mare.

Els tres es miraren i pensaren que el nen estava tocat del boll i que no en traurien aguller. Per tant, decidiren rastrejar el poblat per veure si trobaven algú que els pogués informar on havien anat els majors.

–Un moment! –cridà en Nadís–. Aquestes columnes són de pedra i nosaltres mai no hem fet columnes de pedra. Sempre hem emprat fusta. A més, és estrany que estiguin situades al mig de la casa i que no toquin el cel ras. No aguanten res!

N'Ansó s'hi apropà i quedà aterrat quan veié que les columnes de pedra tenien dos ulls i una boca envoltades per una cara petrificada.

—Per tots els déus! Què és això?

Els tres joves foners es miraren atemorits i després observaren els petits que encara tremolaven.

—Hem d'esbrinar què ha passat i hem de fer alguna cosa amb aquests nens petits. Nadís, per què no surts a fora i mires si trobes algú? —digué n'Ansó.

—Jo donaré menjar a aquests famèlics nens —afegí en Butà amb l'esperança de poder preparar-se un bon àpat a ell mateix mentre cuinés.

—D'acord. Fes-ho. Jo registraré totes les altres cases. Potser hi trobarem algun major que ens pugui explicar tot aquest misteri.

El poblat semblava mort. No hi havia cap ànima, però d'altres columnes estranyes anaven apareixent mentre el jove Ansó escrutava tots els indrets del poblat. Moltes eren al mig dels carrerons que formaven les diverses cabanes i totes tenien ulls, boca i cara, encara que aquesta no es pogués reconèixer.

Alçà la vista per comprovar si algú s'havia amagat a les muntanyes però no veié cap forma que es pogués, ni tan sols la d'una cabra. L'únic que trobà estrany fou un fort punt lluminós que provenia de dalt del turó de les fulles sagrades. Mai no hi havia pujat perquè era un lloc sagrat on

descansaven els espectres dels homes morts que no havien estat enterrats.

N'Ansó, després de regirar el poblat amb la companyia d'en Nadís, tornà a la cabana per informar en Butà que no hi havia rastre dels majors.

—No entenc què ha passat! —exclamà n'Ansó mentre es gratava amb força el cap per espantar els polls que hi ballaven.

—Podem anar al poblat de Beldemús. Només és a mitja jornada! —sugerí en Butà mentre mastegava un gran bocí de carn salada i mostrava la resta de menjua triturada dins la seva gran boca de llop.

N'Ansó pensà que devia ésser la millor opció. Potser allà trobarien algun amic que els desvelaria el misteri. S'apropà a la finestra i rebufà amb resignació quan tornà a veure la llum intensa que baixava des del turó de les fulles sagrades.

—Us heu fixat en aquella llum del turó?

—Però... ve del turó dels fantasmes! Mai no hi havia vist cap llum, en aquell cim! —repliquà en Nadís.

N'Ansó restà pensatiu uns instants i concloué:

—Potser podem trobar la resposta allà dalt!

—Que no hi ets tot? No podem pujar al turó sagrat! Ens cauria una maledicció! —contestà sobresaltat en Nadís.

–Hi aniré sol. Espereu fins a la matinada. Si no he tornat quan s'aixequi el sol, podeu partir cap a Beldemús sense mi.

El jove es fermà tres fones: una al cap, una voltant el seu cos per sota la panxa i una, més llarga, creuada per sobre les espatlles. Tot i així, sabia que les pedrades no farien gens de mal als espectres per molt fort que els les llencés.